

OGÓLNOPOLSKA KONFERENCJA NAUKOWA

POMOCNICZOŚĆ CZY ETATYZM? PAŃSTWO WOBEC RODZINY I JEJ AUTONOMII

16 LUTEGO 2018 R., WARSZAWA

KSIĘGA ABSTRAKTÓW

PATRONATY HONOROWE

MINISTERSTWO
SPRAWIEDLIWOŚCI

www.ms.gov.pl

Minister Rodziny,
Pracy i Polityki Społecznej

PATRONAT HONOROWY

PATRONI MEDIALNI

POLSKA AGENCJA PRASOWA

KSIĘGA ABSTRAKTÓW

PRELEGENCI

PANEL I

dr hab., prof. UW Aleksander Stępkowski	10
prof. dr hab. Tadeusz Jasudowicz	11
dr hab., prof. UWM Jerzy Krzynówek	14
dr hab., prof. USz Marek Andrzejewski	16

PANEL II

Ewa Rudnicka-Danielska	20
dr Olgierd Pankiewicz	22
dr Krzysztof Szczucki	23
adv. Jerzy Kwaśniewski	24
dr Błażej Kmiecik	26

PANEL III

dr hab. Zdzisława Kobylińska	30
dr Szymon Grzelak	32
Małgorzata Owczarska	34
Anna Andrzejewska	36
Marek Grabowski	37

IDEA KONFERENCJI

Instytut na rzecz Kultury Prawnej *Ordo Iuris* wraz z **Katedrą Socjologii Prawa Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Warszawskiego** już kolejny raz organizuje konferencję naukową dedykowaną przedstawicielom zawodów prawniczych, która tym razem nosi tytuł „**Pomocniczość czy etatyzm? Państwo wobec rodziny i jej autonomii**“.

Jest to już trzecia konferencja dedykowana przedstawicielom zawodów prawniczych, jaką Instytut ***Ordo Iuris*** organizuje we współpracy z Wydziałem Prawa i Administracji UW. Pierwsze spotkanie naukowe w murach warszawskiej uczelni, zatytułowane „**Biegły w polskim porządku prawnym – pomocnik sądów czy rzeczywisty autor wyroków?**” odbyło się w lutym 2016 r. m.in. pod patronatem Przewodniczącego Krajowej Rady Sądownictwa, Ministra Sprawiedliwości oraz Prokuratora Generalnego, ciesząc się ogromnym zainteresowaniem praktyków (w tym głównie sędziów i prokuratorów) oraz przedstawicieli nauki, którzy część swoich poglądów na tytułowe zagadnienie wyłożyli w pokonferencyjnej publikacji „Pozycja i rola biegłego w polskim systemie prawnym”. (Warszawa 2016). Druga ogólnopolska konferencja zatytułowana „**Rodzina przed obliczem Temidy**” spotkała się z równie ciepłym przyjęciem w środowisku prawników praktyków, a także osób współpracujących z wymiarem sprawiedliwości w tzw. sprawach rodzinnych (m.in. mediatorów, biegłych). Była również objęta patronatem Ministra Sprawiedliwości.

Tym razem, motywem przewodnim konferencji jest tematyka autonomii życia rodzinnego. Chcemy wspólnie zastanowić się nad jej istotą, granicami i instrumentami ochrony. Zamierzamy też szukać odpowiedzi na pytanie o ocenę środków prawnych przyznanych szeroko pojętym organom władzy publicznej oraz wymiaru sprawiedliwości, nade wszystko zaś o ocenę sposobu ich wykorzystania w świetle art. 47 Konstytucji RP. W dyskusji prawniczej na ten temat dostrzegalne są dwa przeciwstawiające się poglądy.

Zgodnie z jednym z nich, organy władzy publicznej powinny korzystać z instrumentów przyznanych im przez prawo jedynie w sytuacji niemożliwości realizowania podstawowych funkcji przez rodzinę jako wspólnotę oraz jej poszczególnych członków.

Drugi pogląd wskazuje na konieczność zapobiegania przez organy władzy publicznej ewentualnym nieprawidłowościom w rodzinie, co bezpośrednio wiąże się z koniecznością stosowania szeregu instrumentów prawnych, które mają temu służyć.

Tematyka konferencji obejmuje m.in. problematykę:

- relacji autonomii rodziny a realizacji środków prawnych w toku postępowań przed sądami powszechnymi w sprawach małżeńskich i rodzinnych;
- funkcjonowania instytucji, które w zakresie swoich zadań podejmują działania istotne z punktu widzenia prawa do ochrony życia rodzinnego (np. Rzecznika Praw Dziecka, Rzecznika Praw Obywatelskich, Powiatowych Centrów Pomocy Rodzinie);
- prawodawstwa polskiego w zakresie przeciwdziałania przemocy w rodzinie oraz funkcjonowania instytucji mających na celu zwalczanie przemocy w rodzinie (zespoły interdyscyplinarne, grupy robocze, policja);
- sposobu zabezpieczenia praw rodziców w przypadkach odbierania dzieci z rodziny w trybie ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie.

PROGRAM KONFERENCJI

8:50 – 9:20 rejestracja uczestników
9:20 – 9:30 otwarcie konferencji

dr hab., prof. UW Aleksander Stępkowski
(Uniwersytet Warszawski),
adw. Jerzy Kwaśniewski
(Instytut Ordo Iuris)

PANEL I AUTONOMIA RODZINY A WŁADZA PUBLICZNA

9:30 – 9:50 dr hab., prof. UW Aleksander Stępkowski (Uniwersytet Warszawski)
Autonomia rodziny w świetle polskiej konstytucji

9:50 – 10:10 prof. dr hab. Tadeusz Jasudowicz (Uniwersytet Mikołaja Kopernika)
Godność i wartość rodziny na straży należnych jej praw

10:10 – 10:30 dr hab., prof. UWM Jerzy Krzynówek (Uniwersytet Warmińsko-Mazurski)
Kto rozstrzyga o istotnych sprawach rodziny?

10:30 – 10:50 dr hab., prof. USz Marek Andrzejewski (Uniwersytet Szczeciński)
Ustawa 500 plus a obowiązek alimentacyjny w kontekście zasady pomocniczości

10:50 – 11:20 dyskusja

11:20 – 11:45 przerwa kawowa

PANEL II INSTRUMENTY PRAWNE I PROCESOWE JAKO ŚRODEK INGERENCJI LUB OCHRONY AUTONOMII RODZINY

11:45 – 12:05 Ewa Rudnicka-Danielska (Sędzia Sądu Okręgowego w stanie spoczynku)
Sędzia wobec konfliktu małżeńskiego w sprawach o rozwód i separację

12:05 – 12:25 dr Olgierd Pankiewicz (Adwokat, Izba Adwokacka we Wrocławiu)
Czego nie mówią biegli w sprawach opiekuńczych.
Założenia współczesnej psychologii n.t. dobra dziecka i roli rodziców

- 12:25 – 12:45 dr Krzysztof Szczucki (Uniwersytet Warszawski)
Karnoprawne aspekty karcenia małoletnich
- 12:45 – 13:05 adw. Jerzy Kwaśniewski (Prezes Instytutu Ordo Iuris)
**Karcenie czy przemoc sprawiedliwa? Istota konstytucyjnych
praw rodziny, test proporcjonalności i konieczności ich ograniczeń**
- 13:05 – 13:25 dr Błażej Kmiecik (Uniwersytet Medyczny w Łodzi,
Instytut Ordo Iuris)
**Interwencje sądu w sprawach medycznych. Wybrane rodzinne
konteksty i dylematy**
- 13:25 – 13:55 dyskusja
- 13:55 – 14:45 przerwa obiadowa

PANEL III

AUTONOMIA RODZINY – PERSPEKTYWA INTERDYSCYPLINARNA

- 14:45 – 15:05 dr hab. Zdzisława Kobylińska (Uniwersytet Warmińsko-Mazurski)
**Kreacja etosu społecznego poprzez aksjologiczne środowisko
rodzinne**
- 15:05 – 15:25 dr Szymon Grzelak (Instytut Profilaktyki Zintegrowanej)
**Autonomia rodziny jako warunek wypełnienia funkcji
wychowawczej. Perspektywa badań i obserwacji psychologicznych**
- 15:25 – 15:45 Małgorzata Owczarska (Kierownik działu asystentów rodzinnych
MOPS w Łodzi)
**Wsparcie czy ingerencja? Rodzina w świetle przepisów prawa
i praktyki pomocy społecznej**
- 15:45 – 16:05 Anna Andrzejewska (Socjolog, specjalista ds. problemów rodziny)
Prawa rodzicielskie w jednostkach edukacyjnych
- 16:05 – 16:25 Marek Grabowski (Fundacja Mamy i Taty)
**Family mainstreaming jako praktyczna realizacja pomocniczości
państwa; czy za 25 lat realne jest ograniczenie plagi rozwodów
do zera?**
- 16:25 – 16:55 dyskusja
- 16:55 – 17:00 podsumowanie i zakończenie konferencji

**PANEL
I**

AUTONOMIA RODZINY A WŁADZA PUBLICZNA

OGÓLNOPOLSKA KONFERENCJA NAUKOWA
POMOCNICZOŚĆ CZY ETATYZM?
PAŃSTWO WOBEC RODZINY I JEJ AUTONOMII
16 LUTEGO 2018 R., WARSZAWA

dr hab. prof. UW Aleksander Stępkowski

BIOGRAM

Doktor habilitowany nauk prawnych, kierownik Katedry Socjologii Prawa, profesor Wydziału Prawa i Administracji UW. Naukowo zajmuje się prawem porównawczym prywatnym i publicznym oraz myślą społeczną, polityczną i prawną (m.in. polską tradycją republikańską). Szczególną uwagę poświęca wpływowi, jaki kultura intelektualna wywiera na kształt instytucji prawnych.

Od 2012 do 2017 r., z roczną przerwą, tworzył i kierował środowiskiem prawników, które w 2013 r. uzyskało kształt Instytutu na rzecz Kultury Prawnej *Ordo Iuris*, którego był pierwszym prezesem. W latach 2015-2016 pełnił funkcję podsekretarza stanu ds. prawnych, traktatowych oraz praw człowieka w MSZ. Był stypendystą Fundacji na rzecz Nauki Polskiej (2000 i 2001), University of Manchester (1999), University of Oxford (2002), Katholieke Universiteit Leuven (2003).

ABSTRAKT

Czy Konstytucja RP należy ochronić autonomię życia rodzinnego?

Nie narażając się na szczególne kontrowersje można stwierdzić, że zapewnienie należytej autonomii rodzinie jest jednym z kluczowych (jeśli nie najważniejszym) czynnikami rozwoju społecznego. Jest ona nie tylko bezpośrednio chroniona w art. 47 Konstytucji ale również szeregu innych jej przepisów ma wpływ na jej realny zakres, mogąc ją wzmacniać lub ograniczać. Z tego też względu warto ustalić, czy obowiązujące regulacje konstytucyjne nie tworzą nieuzasadnionych ograniczeń dla autonomii życia rodzinnego oraz to, czy wszystkie aspekty życia rodzinnego są należyście chronione przez w należyty sposób. Ustalenia poczynione w tej mierze pozwolą lepiej chronić tę autonomię wspierając w ten sposób rozwój polskich rodzi i całego społeczeństwa.

prof. dr hab. Tadeusz Jasudowicz

BIOGRAM

Ur. 2 sierpnia 1944 w Urniażach, pow. Kiejdany, Żmudź
absolwent I LO im. Wojciecha Kętrzyńskiego w Giżycku (1961)
oraz prawa na Wydziale Prawa UMK w Toruniu (1966)
doktor nauk prawnych (1972),
doktor habilitowany nauk prawnych (1983),
profesor (1997)

Katedra Prawa Międzynarodowego WPiA UMK (1966-1990)

Katedra Praw Człowieka WPiA UMK (1990-2017; 1990-2014 Kierownik)

od 1.10.2017 emerytowany profesor

UNESCO Chair for Human Rights and Peace (holder 1883-2017)

redaktor naczelny czasopism naukowych:

1. Toruński Rocznik Praw Człowieka i Pokoju (UMK Toruń 1993-1995)

2. Polski Rocznik Praw Człowieka i Prawa Humanitarnego (UWM Olsztyn – od 2010 r.)

jeden z wiceprzewodniczących Komitetu Naukowego Konferencji Smoleńskiej

(odpowiedzialny za dział nauk prawnych – od 2012 r.)

obecnie – Kolegium Jagiellońskie TSW w Toruniu (członkowie)

Monografie i inne opracowania książkowe (bez artykułów i studiów):

- Wpływ zmiany okoliczności na obowiązywanie umów międzynarodowych, Toruń 1977
- Normy regionalne w prawie międzynarodowym, Toruń 1983
- Widmo krąży po Europie, Bezprawie paktu Ribbentrop – Mołotow, Toruń 1993
- Śladami Ehrlicha, Do Pawła Włodkowica po naukę o prawach człowieka., Toruń 1995
- Administracja wobec praw człowieka, Toruń 1996
- Prawa człowieka w konfliktach zbrojnych. Rekonstrukcja międzynarodowego prawa humanitarnego, Toruń 1997
- Europejskie standardy bioetyczne, Toruń 1998
- Prawa rodziny – prawa w rodzinie, Toruń 1999 (pięcioksiąż wręczony w Toruniu Ojcu Świętemu Janowi Pawłowi II przy okazji pielgrzymki 1999 r.):

1. Prawa rodziny – prawa w rodzinie w świetle standardów międzynarodowych. Materiały Krajowej Konferencji Naukowej (redakcja zbioru i artykuł);
 2. Prawa rodziny – prawa w rodzinie w świetle standardów międzynarodowych. Zbiór dokumentów;
 3. Prawa rodziny – prawa w rodzinie w świetle standardów międzynarodowych. Orzecznictwo Strasburskie;
 4. Prawa rodziny – prawa w rodzinie w systemie Europejskiej Karty Socjalnej. Orzecznictwo Komitetu Niezależnych Ekspertów;
 5. Prawa rodziny – prawa w rodzinie. Jan Paweł II o małżeństwie i rodzinie. Wypisy z nauczania Ojca Świętego
- Prawa człowieka i ich ochrona (wspólnie z Bożeną Gronowską, Michałem Balcerzakiem, Maciejem Lubiszewskim i Rafałem Mizerskim), Toruń 2005, 2010
 - Prawa ojców w orzecznictwie strasburskim. W hołdzie Jubilatowi Profesorowi Tadeuszowi Smoczyńskiemu, Toruń 2008
 - Wojna i Pokój. Prawa człowieka w konfliktach zbrojnych (wspólnie z Martą Szuniewicz i Michałem Balcerzakiem), Toruń 2008
 - Orzecznictwo Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w sprawach polskich (wspólnie z kolegami z WPiA UWM), Olsztyn 2012
 - Międzynarodowe standardy bioetyczne. Dokumenty i orzecznictwo (wspólnie z Julią Kapelańską-Pręgoską i Jakubem Czepkiem), Warszawa 2014

ABSTRAKT

Godność i wartość rodziny na straży należnych jej praw

Ujęcia praw rodziny z takiej perspektywy jeszcze w nauce nie było. Autor stawia – pozornie karkołomną – tezę, że u podstaw ochrony praw rodziny można i trzeba postrzegać dwie fundamentalne kategorie: godność i wartość.

W preambule do Karty Narodów Zjednoczonych (ust.2) zaakcentowano m.in. „godność i wartość osoby ludzkiej”. Zdaniem autora, kategorię tę można i trzeba odnosić także do rodziny. Rodzina składa się z osób. Każdej z nich, także tym potencjalnym na stadium prenatalnym, przysługuje – zgodnie ze standardami bioetycznymi – godność i tożsamość. Możemy mówić o godności rodzicielskiej, macierzyńskiej, ojcowskiej, dziecięcej itd. Nie ma żadnych przeszkód, by móc mówić o godności w wymiarze zbiorowym, w tym i przede wszystkim o godności rodziny.

Podobne rozumowanie można i trzeba przeprowadzać w związku z kategorią wartości. Także i niewątpliwie o wartości można i trzeba mówić w wymiarze zbiorowym, w tym i przede wszystkim o wartości rodziny. Nie przypadkowo Prymas Tysiąclecia określał naród jako „wiel-

ką rodzinę rodzin”; podobnie, nie przypadkowo podstawowe uniwersalne dokumenty praw człowieka posługują się koncepcją „równych i niezbywalnych praw wszystkich członków rodziny ludzkiej”.

Dokumenty te – poczynając od Powszechnej Deklaracji Praw Człowieka – silnie akcentują koncepcję rodziny jako „naturalnej i podstawowej komórki społeczeństwa”, która „jest uprawiona do ochrony ze strony społeczeństwa i państwa”. Uniwersalne i europejskie dokumenty praw człowieka w katalogach praw chronionych na ich podstawie zawierają także prawa rodziny, uwzględniane również w orzecznictwie ich organów sądowych i quasi-sądowych..

Zarazem echem bez odzewu pozostaje po dziś dzień Karta Praw Rodziny – nie ma specjalnego traktatu dla międzynarodowej ochrony praw rodziny. Państwa okazują się nadgorliwe w swej ochronie praw rodziny, znajdując w tym podstawy dla zbyt łatwo uzasadnianych ingerencji w życie i prawa rodzin, ba! – „nowoczesne” zapędy legislacyjne wypaczają w ogóle tradycyjną koncepcję rodziny, podobnie jako instytucje państwowe i społeczne zbyt ochoczo zabierają się do zabierania rodzinom dzieci.

Tak więc, źle pojęta ochrona ze strony społeczeństwa i państwa w istocie może zagrażać rodzinom i im faktycznie zagraża. Dzieje się tak, bo w prawie i praktyce-brakuje należytego uwzględnienia rodziny w jej „godności i wartości”, ogarniającej wszechstronnie cały zbiór sytuacji bytowania rodzin i wszelkie konteksty prawchronionych, widzianych płasko, bezwartościowo. Istotny „kokon ochronny” w postaci właśnie zawsze dostrzeganej, uwzględnianej i szanowanej „godności i wartości” rodziny jakby nie istniał, a tego pancerza nie wolno pozwolić zniszczyć. Niszczyciele w ataku – larum grajmy! Jesteśmy zobowiązani do obrony rodziny, właśnie w jej godności i wartości.

dr hab. prof. UWM Jerzy Krzynówek

BIOGRAM

Wieloletni adiunkt w Katedrze Prawa Rzymskiego Uniwersytetu Warszawskiego. Habilitował się na podstawie rozprawy o emancypacji dzieci podległych władzy ojcowskiej w starożytnym Rzymie. Od 2014 pełni funkcje kierownika Katedry Prawa Cywilnego Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego. Łączy w swoich badaniach zainteresowania historią i współczesnymi zagadnieniami instytucji prawa rodzinnego.

ABSTRAKT

Kto rozstrzyga o istotnych sprawach rodziny?

W tradycji prawnej i społecznej europejskiego kręgu cywilizacyjnego przez wieki praktykowano patriarchalny model rodziny. Jedną z jego cech było przyznanie mężczyźnie – mężowi i ojcowi – uprawnień „głowy rodziny”. W tej roli rozstrzygał on o wszelkich sprawach rodziny, jego zdanie było wiążące dla pozostałych członków rodziny. Poddane ono było jedynie kontroli społecznej, chociaż można obserwować w różnych obszarach wzrastającą kontrolę ze strony organów państwa.

W wieku XX prawo rodzinne zdominowała zasada równości małżonków, co znajduje wyraz w art. 23 k.r.o. Wynika z niej, że małżonkowie wspólnie rozstrzygają o sprawach rodziny. Brak „głowy rodziny”, czyli małżonka, który w razie sporu w istotnej sprawie rodziny podejmie decyzję, co należy zrobić, pociąga za sobą konieczność wprowadzenia rozwiązania, w którym organ państwowy podejmie się zadania rozstrzygnięcia sprawy, w której małżonkowie nie mogą dojść do porozumienia, jeśli któreś z małżonków zwróci się z takim wnioskiem do sądu. Podstawą postępowania jest przepis art. 24 zd. 2.

Czy można z tego wyciągnąć wniosek, że sąd w Polsce jest „głową rodziny”? Pytanie o funkcjonalność i potrzebę takiego uregulowania możliwości sięgania po postępowanie sądowe w celu rozstrzygnięcia spraw istotnych dla życia rodzinnego w zmienionej sytuacji, kiedy państwo dąży do zapewnienia autonomii rodzinie wydaje się uzasadnione. Z drugiej strony rodziny stają się coraz bardziej „uzależnione” od takiej lub innej formy pomocy państwa, jakie mechanizmy współcześnie mogły zastępować sądowe rozstrzygnięcia, ukształtowane w czasach, gdy rodzinę uważano za organizm podporządkowany zadaniom państwa w wychowaniu „świadomych” obywateli.

dr hab. prof. USz Marek Andrzejewski

BIOGRAM

Prof. Uniwersytetu Szczecińskiego (Katedra Prawa Cywilnego i Handlowego WPIA US); kierownik Poznańskiego Centrum Prawa Rodzinnego i Praw Dziecka INP PAN.

Autor wielu książek i artykułów naukowych, m.in.:

- Fundusz alimentacyjny. Komentarz do ustawy z 18 lipca 1974 r. Lublin 1995;
- Ochrona praw dziecka w rodzinie dysfunkcyjnej (dziecko – rodzina – państwo), Kraków 2003;
- Domy na piasku. Domy dziecka. Od opieki nad dzieckiem do wspierania rodziny, wyd. 2., Poznań 2007;
- Rodziny zastępcze – problematyka prawna (redaktor naukowy i współautor), Toruń 2006;
- Prawa dziecka – konteksty prawne i pedagogiczne, (redaktor naukowy i współautor), Poznań 2012;
- Piecza zastępcza, w: T. Smyczyński (red.) Prawo rodzinne i opiekuńcze, tom 12., Systemu Prawa Prywatnego, wydanie 2., Warszawa 2013;
- Prawo rodzinne i opiekuńcze, wydanie 5., Warszawa 2014;
- Związki partnerskie. Debat (redaktor naukowy), Toruń 2013.

W latach 2005-2007 członek Zespołu Prawa Rodzinnego Komisji Kodyfikacyjnej Prawa Cywilnego przy Ministrze Sprawiedliwości. Przygotowuje książkę na temat rozwiązywania rodzinnych problemów prawnych.

ABSTRAKT

Zasada pomocniczości – alimenty – świadczenia socjalne

Dzieci powinny być utrzymywane przez rodziców, a dalsi członkowie rodziny dziecka przejmują ten obowiązek dopiero wówczas, gdy dziecko rodziców nie ma, albo gdy nie są oni w stanie świadczyć alimentów lub ... uchylają się od jego wykonywania. Tę oczywistą tezę zawiera art. 132 Kodeksu rodzinnego i opiekuńczego.

Dopiero, gdyby i oni nie mieli możliwości udzielenia dziecku wsparcia, pojawia się obowiązek wspólnoty większej realizowany w formie takich czy innych świadczeń. Ta wspólnota (czyli państwo) ma obowiązek wymuszać prawem i jego konsekwentnym egzekwowaniem wykonywanie obowiązków alimentacyjnych.

Nakładanie na podatników obowiązków utrzymania dzieci (i innych osób będących w potrzebie) może prowadzić do zwolnienia z tego obowiązku członków rodzin. Byłoby to sprzeczne z ideą solidarności rodzinnej, autonomii rodziny i z zasadą pomocniczości, a w dalszym planie czasowym nieuchronnie prowadziłyby do dezintegracji rodzin (obowiązki integrują, zdejmowanie obowiązków uczy nieodpowiedzialności).

W swym referacie wskażę na zagrożenia, jakie dla obowiązków alimentacyjnych i zasady pomocniczości, a przez to dla rodzin, mogą pojawić się wraz z rozwojem adresowanych do tej grupy społecznej świadczeń publicznych. Aktualnie bacznej obserwacji wymaga oddziaływanie Ustawy 500plus. Podkreślam: chodzi o istnienie rozmaitych zagrożeń, a nie wieszczenie nieuchronnych złych skutków. Postaram się wskazać na sposoby wczesnego wykrywania niepożądanych złych efektów programu 500plus dla realizowania obowiązków alimentacyjnych oraz formy przeciwdziałania im.

**PANEL
II**

**INSTRUMENTY
PRAWNE I PROCESOWE
JAKO ŚRODEK INGERENCJI
LUB OCHRONY
AUTONOMII RODZINY**

OGÓLNOPOLSKA KONFERENCJA NAUKOWA
POMOCNICZOŚĆ CZY ETATYZM?
PAŃSTWO WOBEC RODZINY I JEJ AUTONOMII
16 LUTEGO 2018 R., WARSZAWA

sędzia Ewa Rudnicka-Danielska

BIOGRAM

Urodzona 22.11.1944 w Szczawnicy. W 1962 r. podjęła studia na Wydziale Prawa Uniwersytetu Jagiellońskiego w Krakowie, ukończone w 1967 r. Po dwuletniej aplikacji sądowej powołana na stanowisko Asesora b. Sądu Powiatowego w Nowym Sączu – nominowana na stanowisko sędziego tego sądu w 1971 r. (pracując w Wydziale Cywilnym i Rodzinnym). W 1991 r. awansowała na stanowisko sędziego Sądu Okręgowego w Nowym Sączu i swoją służbę pełniła w Wydziale Cywilnym a także w Wydziale Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, aż do przejścia w stan spoczynku zawodowego w 2009 r. Najważniejsze osiągnięcia zawodowe i funkcje pozazawodowe:

- Lata 1994-1998 – Wojewódzki Komisarz Wyborczy w Nowym Sączu.
- 2004 r. – pierwsza nagroda i tytuł honorowy: „Sędzia Europejski” przyznana przez Polską Sekcję Międzynarodowej Komisji Prawników jako wyraz najwyższej oceny uzasadnień do orzeczeń wydanych przez laureata w oparciu o postanowienia Konstytucji RP oraz aktów prawa międzynarodowego.
- 2007 r. – eksperta w podkomisji Sejmu RP pracującej nad nowelizacją Kodeksu Rodzinnego i Opiekuńczego i k.p.c.
- Od 2012 roku członek Komisji Kodyfikacyjnej Prawa Rodzinnego przy Rzeczniku Praw Dziecka w Warszawie.
- 2009 r. – medal Krajowej Rady Sądowniczej „Za długoletnią nienaganną godną naśladowania służbę w sądownictwie”. Aktualnie posiada status mediatora sądowego, którego przedmiotem szczególnej troski i aktywności na płaszczyźnie zawodowej i społecznej jest kondycja moralna polskiej rodziny i jej stabilność. Animator Duszpasterstwa Prawników i doradca rodzinny Specjalistycznej Poradni Katolickiej „Arka” w Nowym Sączu.

ABSTRAKT

Rola inicjatywna sędziego w przebiegu postępowań o rozwód i separację w obniżaniu temperatury konfliktu rodzinnego

„Rozwód nie jest nigdy normalnym zakończeniem jakiegoś przedsięwzięcia, ale tragiczną porażką dotyczącą głęboko samych małżonków, a także ich bliskich” (M. Braun-Gałkowska, Psychologia domowa, s. 91).

Negatywne skutki rozwodów są wielopłaszczyznowe. Nie tylko niszczą relacje najbliższych sobie osób w rodzinie, ale mają też wielorakie niepożądane konsekwencje społeczne. Stąd odpowiedzialność osób, które z racji swojej szczególnej roli zawodowej powierzonej im przez ustawodawcę – mają istotny wpływ na los rozpadających się małżeństw w procesach dotyczących omawianej materii. Niewątpliwie szczególna rola przypada tu sędziom orzekającym w sprawach o rozwód i separację, którym – co należy podkreślić – nie zawsze towarzyszy świadomość tej odpowiedzialności. Ich predyspozycje osobiste, niezbędne doświadczenie życiowe, hierarchia wartości którymi kierują się w życiu, skrupulatność i zaangażowanie w łagodzenie konfliktu rodzinnego – powinno być nakierowane na bardzo indywidualne postrzeganie każdej rozpoznawanej sprawy – z odpowiednią wrażliwością na wartość jaką jest trwała rodzina. Taka aktywna i odpowiedzialna postawa sędziów – przy zastosowaniu obecnie im dostępnych środków prawnych – stwarza szansę na większą niż dotychczas ilość pojednań skłóconych małżonków a zatem i na ograniczenie ilości pochopnie orzekanych rozwodów. Niezbędne tu są także działania systemowe. Konstytucyjna zasada trwałości małżeństwa i rodziny – uzasadnia słuszne oczekiwania społeczne, iż państwo poprzez proponowane od dawna przez praktyków i doktrynę prawa regulacje ustawowe – wzbogaci niezbędne praktykom (w tym sędziom) narzędzia umożliwiające powstrzymanie rosnącej fali rozwodów.

dr Olgierd Pankiewicz

BIOGRAM

Adwokat. Prowadzi kancelarię we Wrocławiu. Specjalizuje się między innymi w sprawach rodzinnych i jest obrońcą w sprawach karnych. Ukończył studia prawnicze na Uniwersytecie Adama Mickiewicza w Poznaniu. Pracę doktorską o metodach interpretacji prawniczej obronił na Uniwersytecie Wrocławskim. Zawodu uczył się od radcy prawnego Bogdana Fijałkowskiego w Poznaniu, w kancelarii Sołtysiński Kawecki & Szlęzak oraz od adwokata Andrzeja Malickiego we Wrocławiu. Występował w imieniu rodziców w licznych sprawach o ograniczenie władzy rodzicielskiej

ABSTRAKT

Czego nie mówią biegli w sprawach opiekuńczych. Założenia współczesnej psychologii n.t. dobra dziecka i roli rodziców

1. De iure: współzależność pojęć dobra dziecka, rodzicielstwa i władzy rodzicielskiej według polskiego prawa rodzinnego i opiekuńczego, Konstytucji i Konwencji o Prawach Dziecka, wynikające stąd granice prawne wykonywania władzy rodzicielskiej.
2. De facto: założenia ograniczające władzę rodzicielską przyjmowane przez psychologów po rewolucji 1968 r., wynikające stąd problemy nieprzystawania do siebie pojęć psychologicznych i prawnych i zaburzonej roli biegłego w postępowaniu opiekuńczym.
3. Wnioski praktyczne: jak wyjść z roli obrońcy i pomóc sędziemu rodzinnemu wyjść z roli sędziego śledczego w sprawie o ograniczenie władzy rodzicielskiej, jak ujawniać i redukować wpływ na orzeczenie niezgodnych z prawem, osobistych lub profesjonalnych założeń psychologów.

dr Krzysztof Szczucki

BIOGRAM

Adiunkt w Katedrze Prawa Karnego Porównawczego oraz kierownik Centrum Promocji Polskich Nauk Prawnych na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu Warszawskiego, główny specjalista w Kancelarii Prezydenta RP, członek zespołu doradczego Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego do spraw ochrony praw człowieka w kontekście rozwoju biologii i medycyny, stypendysta Fundacji na Rzecz Nauki Polskiej.

ABSTRAKT

Karnoprawne aspekty karcenia małoletnich

Tematem wystąpienia będzie karcenie małoletnich, a zwłaszcza tzw. klaps. Przez długi czas w polskim prawie karnym przyjmowano, że karcenie małoletnich jest zwyczajowym kontraktym, a więc nie pociąga za sobą konsekwencji karnoprawnych. Dyskusja na nowo nabrała znaczenia w związku z nowelizacją kodeksu rodzinnego i opiekuńczego i dodaniu art. 961 w brzmieniu: „Osobom wykonującym władzę rodzicielską oraz sprawującym opiekę lub pieczę nad małoletnim zakazuje się stosowania kar cielesnych”. Należy się zatem zastanowić czy ta nowelizacja wyeliminowała jakąkolwiek możliwość zastosowania klapsa, jako instrumentu reakcji wychowawczej. W ramach referatu zostanie przeprowadzona analiza z odwołaniem do Konstytucji RP, prawa międzynarodowego oraz prawa polskiego. Zostaną sformułowane wnioski dotyczące prawa obecnego oraz ewentualne postulaty zmiany.

adw. Jerzy Kwaśniewski

BIOGRAM

Adwokat. Prezes Zarządu Instytutu na rzecz Kultury Prawnej Ordo Iuris. Wspólnik w Parchimowicz i Kwaśniewski Spółka Adwokacka. Prowadzi praktykę procesową cywilną oraz karną ze szczególnym uwzględnieniem spraw gospodarczych oraz ochrony praw i wolności obywatelskich. Zawodowo zainteresowany problematyką ochrony rodzin, jednostek i inicjatyw społecznych i gospodarczych przed arbitralną interwencją aparatu państwa naruszającą poświadczony konstytucyjnie prawa i wolności. Współpracuje z krajowymi i międzynarodowymi organizacjami trzeciego sektora (NGO) jako ekspert w zakresie praw człowieka, wolności i praw obywatelskich, oraz doradca w zakresie uczestnictwa organizacji pozarządowych w procesie legislacyjnym.

Członek i sekretarz Zespołu Monitorującego do Spraw Przeciwdziałania Przemocy w Rodzinie III kadencji od 2017 roku, od 2015 roku członek powołanego przez Ministra Sprawiedliwości Zespołu do spraw ochrony autonomii rodziny i życia rodzinnego, w latach 2014-2016 członek powołanej przez Ministra Sprawiedliwości Rady Strategii Modernizacji Przestrzeni Sprawiedliwości w Polsce. W 2016 roku zastępca pełnomocnika Komitetu Inicjatywy Ustawodawczej „Stop Aborcji”.

ABSTRAKT

Karcenie czy przemoc sprawiedliwa? Istota konstytucyjnych praw rodziców, test proporcjonalności i konieczności ich ograniczeń

Od ponad ośmiu lat dyskutujemy na temat ustawowego zakazu stosowania kar cielesnych, wprowadzonego kontrowersyjną reformą prawa rodzinnego i systemu przeciwdziałania przemocy w 2010 roku. Nie ulega wątpliwości, że przymus, włącznie z użyciem siły, wciąż pozostaje dopuszczalnym środkiem w repertuarze wychowawczego oddziaływania. Nie ma jednak zgody co do natury tego przyzwolenia, ani jego zakresu. Część głosów odwołuje się do zaktualizowanej konstrukcji pozaustawowego kontraktynu dozwolonego karcenia, inni wskazują na kontraktynu stanu wyższej konieczności.

Uzupełnieniem tych rozważań powinno być postawienie pytania o ostatnią z przesłanek klauzuli limitacyjnej z art. 31 ust. 3 Konstytucji – nienaruszalną istotę prawa rodziców do wychowania ich dzieci (art. 48 ust. 1 Konstytucji) – szczególnie w kontekście pojęcia „przemocy”, uzasadniającego coraz szerszą ingerencję w proces wychowawczy i życie rodzinne. Analizy wymaga również relacja wychowywania, przemocy i „dobra dziecka”, rozpatrywana w perspektywie długofalowej, stosownie do charakteru procesu wychowawczego, definiowanego jako świadome i celowe oddziaływanie pedagogiczne wychowawcy, zmierzające do osiągnięcia zmian rozwojowych w osobowości wychowanka, w tym przewyżczenia jego egoizmu i ukształtowania cnót uzdatniających go do służby dobru wspólnemu.

W tym świetle trzeba zadać pytanie, czy prawo do wychowania nie staje się prawem pozornym wobec jego ograniczenia nieostrą kategorią „przemocy”, definiowaną nawet jako każda różnica interesów (konflikt) w sytuacji dysproporcji sił i zależności jednego podmiotu od drugiego.

Potwierdzenie tych spostrzeżeń może prowadzić bądź do uznania istnienia kategorii pierwotnie wolnej od bezprawności „przemocy sprawiedliwej” jako atrybutu każdej władzy (w tym władzy rodzicielskiej), bądź też do postulatu powrotu do pierwotnego znaczenia „przemocy”, jako działania niosącego za sobą obiektywnie krzywdę.

BIOGRAM

Doktor nauk społecznych w zakresie socjologii prawa, bioetyk oraz pedagog specjalny. Koordynator Centrum Bioetyki Instytutu na Rzecz Kultury Prawnej Ordo Iuris. Absolwent kursów specjalizacyjnych w zakresie profilaktyki uzależnień oraz ochrony praw człowieka i mediacji. Adiunkt w Zakładzie Prawa Medycznego Uniwersytetu Medycznego w Łodzi, wykładowca prawa w Pracowni Pedagogiki Specjalnej Uniwersytetu Łódzkiego, oraz mediator (współpracownik) w Fundacji Wsparcia Psychospołecznego w Łodzi były Rzecznik Praw Pacjenta Szpitala Psychiatrycznego oraz redaktor prowadzący Dział Bioetyka, portalu biotechnologia.pl. Autor ponad stu prezentowanych artykułów dotyczących prawa medycznego, psychiatrii społecznej oraz socjologii prawa, a także książek: Prawa pacjenta i ich ochrona, studium socjologiczne, Prawa dziecka jako pacjenta, współautor: Bioetyka, między prawem, a pedagogiką, Wyzwania innowacyjnej medycyny oraz redaktor m.in. monografii: Prawo, psychiatria, społeczeństwo oraz Filozoficzny i psychospołeczny obraz ludzkiej egzystencji.

ABSTRAKT

Interwencje sądu w sprawach medycznych. Wybrane rodzinne konteksty i dylematy

Sprawy dotyczące ochrony zdrowia posiadają szczególne znaczenie. Gdy do podobnych zagadnień dodamy problemy odnoszące się do np. sytuacji danej rodziny, dostrzeżemy wówczas unikalne zjawisko. Rodzina oraz zdrowie są bowiem tymi wartościami, które oceniane są przez społeczeństwo w sposób unikalny. Badając problematykę ochrony zdrowia, w tym ochrony zdrowia poszczególnych członków rodzin, wielokrotnie natrafić możemy na konteksty wprost odnoszące się do pojęcia praw pacjenta. W sposób naturalny bowiem dostrzec można, iż cierpienie jednej osoby staje się istotnym elementem dla osób jej bliskich, którzy najczęściej dążą do uzyskania określonych informacji dotyczących stanu zdrowia oraz przyszłości danego pacjenta. Wielokrotnie dostrzec można również sytuacje, w których to świadczenia są udzielane osobom małoletnim, nie zdolnym do wyrażenia zgody, bądź pozbawionym zdolności do czynności prawnych. Coraz częściej ujawniane są również sytuacje, w których pomiędzy medykami, a opiekunami wskazanych osób dochodzi do konfliktu. Jego rozstrzygnięcie powierzone zostało w polskim prawie osobie sędziego sądu opiekuńczego. W tym miejscu warto zastanowić się, jaka jest rola wskazanego eksperta? Czy jest nią wyłącznie, wspomnianie rozstrzygnięcie konfliktu? W jakich sytuacjach proszony jest on o pomoc? Czy ww. rozstrzygnięcie automatycznie anuluje konflikt? Czy dostrzec można w trakcie udzielania świadczeń zdrowotnych zdarzenia, których rozstrzygnięcie jest niemożliwe? Czy pomocna w podobnych sytuacjach może być mediacja medyczna? Na czym ma ona jednak polegać?

Na te pytania podjęta zostanie próba udzielenia odpowiedzi.

**PANEL
III**

**AUTONOMIA RODZINY
- PERSPEKTYWA
INTERDYSCYPLINARNA**

OGÓLNOPOLSKA KONFERENCJA NAUKOWA
POMOCNICZOŚĆ CZY ETATYZM?
PAŃSTWO WOBEC RODZINY I JEJ AUTONOMII
16 LUTEGO 2018 R., WARSZAWA

dr hab. Zdzisława Kobylińska

BIOGRAM

Pracownik naukowo dydaktyczny Katedry Aksjologicznych Podstaw Edukacji Wydziału Nauk Społecznych Uniwersytetu Warmińsko Mazurskiego w Olsztynie. Doktor habilitowana na nauk humanistycznych w zakresie etyki życia społecznego i filozofii polityczno-społecznej. Stypendystka Fundacji Konrada Adenauera, Instytutu Luigiego Sturza w Rzymie, organizacji Kirche in Not. Absolwentka Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego (magisterium), Papieskiego Uniwersytetu Laterańskiego w Rzymie (doktorat) i Papieskiego Uniwersytetu Jana Pawła II w Krakowie (habilitacja), oraz Scuola di Biblioteconomia na Watykanie i Podyplomowej Szkoły Dziennikarskiej KUL. Członek Rady Naukowej Ordo Iuris, przewodnicząca Sekcji Społecznej Towarzystwa Naukowego Franciszka Salezego. Działaczka polityczno-społeczna na Warmii i Mazurach. Poseł III kadencji Sejmu. Członek NSZZ Solidarność na UWM. Publicystka i felietonistka regionalnego czasopisma „Debata” i „Bez wierszówki”. Należy do Stowarzyszenia Dziennikarzy Polskich i pracuje w Radzie Programowej TVP 3.

Autorka m.in. takich książek jak: „Il concetto dell'educazione morale dell'uomo nell'insegnamento di Padre Jacek Woroniecki”, „Dziennikarski etos. Z wybranych zagadnień deontologii dziennikarskiej” (red.) , L. Sturzo, „Wybór myśli o polityce” (tłum.), „Polityka. Jak z nią żyć?”, „Pod prąd poprawności politycznej”, „Umoralić życie publiczne. Doktryna społeczno-polityczna Luigiego Sturza”, „Politica come servizio. Considerazioni sul pensiero politico-sociale di Luigi Sturzo”.

Zainteresowania naukowe: etyka społeczna, etyki zawodowe (w tym służb mundurowych), aksjologia, zagadnienie edukacji obywatelskiej, filozofia społeczna, antropologia filozoficzna, filozofia edukacji, katolicka nauka społeczna, historia filozofii. Zainteresowania pozanaukowe to polityka, literatura, bibliofilstwo. Prywatnie mama Antoniego Marii (2003) i Marii Teresy (2005).

ABSTRAKT

Kreacja etosu społecznego poprzez aksjologiczne środowisko rodzinne

Społeczeństwo nie jest kategorią raz na zawsze zamkniętą, lecz wciąż się przeobraża, zmienia, przeistacza, co z kolei implikuje także zmianę etosu społecznego, będące nośnikiem wartości, zasad i idei wpływających na procesy społeczne. W tym kontekście powstaje podstawowe pytanie: od czego zależą owe zmiany, co jest zasadniczym mechanizmem wpływającym na przeobrażenie i kreację etosu społecznego. Wydaje się, że przede wszystkim zależy on od naturalnego związku ludzi jakim jest rodzina, będąca centrum dobra społecznego, miejscem wytwarzania kapitału ludzkiego, wspólnotą miłości, gwarancją rozwoju moralnego społeczeństwa i środowiskiem aksjologicznym. To w rodzinie człowieka poprzez proces wychowania poznaje i interioryzuje wartości, które potem utrwala w etosie społecznym. A zatem etos społeczności rodzinnej, który chroni świat wartości, bez wątplenia konstytuuje zarazem etos społeczny, broniąc tym samym i zachowując całą sferę wartości moralno-społeczno-religijnych, które stanowią o rzeczywistym status quo społeczeństw i ich aksjomoralnej kondycji.

dr Szymon Grzelak

BIOGRAM

Dr psychologii, założyciel i prezes Zarządu Instytutu Profilaktyki Zintegrowanej, badacz i praktyk z 25-letnim doświadczeniem specjalizujący się w tematyce wychowania, profilaktyki problemów młodzieży, edukacji w sferze miłości i seksualności. Twórca modelu profilaktyki zintegrowanej. Główne publikacje: *Vademecum skutecznej profilaktyki problemów młodzieży* (ORE, 2015), monografia naukowa *Profilaktyka ryzykownych zachowań seksualnych młodzieży. Aktualny stan badań na świecie i w Polsce* (2009), poradnik dla rodziców *Dziki ojciec*. Autor ekspertyzy dla Senatu RP dotyczącej ojcostwa (2013) oraz programów profilaktycznych (m.in. Archipeląg Skarbów). Współpracował jako ekspert z MEN, MZ, PARPA i ORE. Żonaty, ojciec czterech córek.

ABSTRAKT

Autonomia rodziny jako warunek wypełnienia funkcji wychowawczej. Perspektywa badań i obserwacji psychologicznych.

Rodzina to najważniejsza komórka społeczna, najsilniejsza enklawa zaufania społecznego i kapitału społecznego w Polsce. Funkcje wychowawcze w naturalny sposób przynależą do rodziny zarówno w świetle prawa naturalnego jak i Konstytucji RP. Badania nad młodzieżą prowadzone od lat przez Instytut Profilaktyki Zintegrowanej potwierdzają kluczową rolę rodziców i rodziny zapobieganiu wszelkim możliwym patologiom. Zgodnie z zasadą pomocniczości państwo i władza publiczna z zasady nie powinna ingerować w autonomię rodziny. Przeciwnie, powinna wspierać rodzinę, szanować jej autonomię i ingerować jedynie w sytuacjach skrajnych i bardzo jasno zdefiniowanych. Domyślną zasadą powinna być nieingerencja, a poszczególne kierunki i formy dopuszczalnej ingerencji nie mogą mieć charakteru ideologicznego. Dopuszczalność ingerencji oraz jej formy wymagają nie tylko refleksji moralnej i wagi różnych zysków i strat (indywidualnych, rodzinnych i społecznych), ale także mocnego oparcia w wielostronnych analizach naukowych i dobrze przeprowadzonych badaniach podłużnych. Przedstawione zostaną trzy współcześnie obserwowane przykłady ingerencji państwa w autonomię rodziny oraz ich możliwe skutki negatywne: (1) znaczenie roli ojca w wychowaniu a ideologiczny nurt feminizmu; (2) totalne i jednowymiarowe podejście do zakazu kar fizycznych połączone z zastosowaniem poprawności politycznej zamykającej temat przed dyskusją; (3) ideologiczna edukacja seksualna stawiająca ekspertów działających w imieniu władzy publicznej wyżej niż rodziców. Krótkie omówienie powyższych przykładów zostanie wzbogacone przykładami z badań oraz obserwacjami z praktyki psychologicznej.

Małgorzata Owczarska

BIOGRAM

Absolwentka studiów doktoranckich na Wydziale Prawa i Administracji UŁ. Prezes Fundacji Konfederacja Kobiet RP, związana również z Fundacją Życie i Stowarzyszeniem Związek Dużych Rodzin Trzy Plus. Specjalizuje się w tematyce polityki rodzinnej, ochrony życia i praw kobiet. Zawodowo koordynuje prace zespołu asystentury rodziny Miejskiego Ośrodka Pomocy Społecznej w Łodzi.

ABSTRAKT

Wsparcie czy ingerencja? Rodzina w świetle przepisów prawa i praktyki pomocy społecznej

Pomoc społeczna z definicji ma na celu umożliwianie osobom i rodzinom przezwycięzanie trudnych sytuacji życiowych, w których własne zasoby, możliwości i uprawnienia nie są wystarczające. Z kolei w preambule ustawy o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej ustawodawca deklaruje, że przepisy ustawy służyć mają dobru rodziny i wszystkich jej członków, w szczególności zaś ochronie i pomocy dzieciom. System współpracy osób, instytucji i organizacji ma wspierać rodzinę w wykonywaniu opieki i wychowywaniu dzieci, zatem w określonych sytuacjach rodzina może zwrócić się o pomoc, zgodnie z zasadą subsydiarności. Z drugiej jednak strony na organy władzy publicznej nałożono konkretne zadania, w tym kontrolne i interwencyjne. Nie ma wątpliwości, że faktycznie występują sytuacje, kiedy rodzina z różnych względów staje się niewydolna w zakresie funkcji opiekuńczych i wychowawczych, kiedy – przede wszystkim – zagrożone jest życie bądź zdrowie dziecka. Jednak w wielu wypadkach decyzja o ingerencji w życie rodziny, w tym o umieszczeniu dziecka w pieczy zastępczej, podyktowana jest o wiele szerzej rozumianym zagrożeniem dobra dziecka. Czy problemy takie jak sporadyczne nadużywanie alkoholu albo niegospodarność rodziców powinny być powodem zewnętrznej interwencji? Ocena takich sytuacji zawsze w jakimś stopniu jest subiektywna, podyktowana osobistą wrażliwością osób podejmujących decyzję o wkroczeniu organów administracji w życie rodziny. Powód umieszczenia dziecka w pieczy zastępczej może czasami budzić wątpliwości. Często jednak jeszcze bardziej problematyczne jest określenie, czy przyczyny tego umieszczenia ustały, czy też pobyt dziecka poza rodziną biologiczną nadal jest uzasadniony.

BIOGRAM

Socjolog, specjalista ds. problemów rodziny, działaczka społeczna na rzecz rodziny i polityki rodzinnej, współinicjatorka i współzałożycielka Związku Dużych Rodzin „Trzy plus”.

W latach 2013–2017 pełniła funkcję Pełnomocnika Ministra Sprawiedliwości ds. Konstytucyjnych Praw Rodziny.

Pracuje jako trener i doradca rodzinny. Prowadzi zajęcia dla rodziców. Społecznie zajmuje się także doradztwem w tematyce polityki rodzinnej.

Autorka kilku publikacji z zakresu polityki rodzinnej, polityki społecznej i prawa rodzinnego.

ABSTRAKT

Prawa rodzicielskie w jednostkach edukacyjnych

Referat podejmie refleksję nad obecnym miejscem rodziców i ich prawami w systemie edukacyjnym, w szczególności na poziomie przedszkolnym i wczesnoszkolnym.

W okresie dynamicznych zmian społecznych i kulturowych, jedynie właściwe relacje między rodzicami a nauczycielami jest w stanie w sposób harmonijny wpływać na kształtowanie dzieci. Współpraca jednostek edukacyjnych z rodzicami, a także czynny udział rodziców w modelowaniu relacji pomiędzy nimi a jednostkami edukacyjnymi są warunkiem prawidłowego funkcjonowania systemu mającego na celu rozwój dzieci.

W referacie przytoczę akty prawne które mówią o prawach i obowiązkach rodziców, wychodząc od najważniejszego aktu prawnego jakim jest Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej i zastanowię się nad przeszkodami w realizacji tych praw w kontakcie z jednostkami edukacyjnymi.

BIOGRAM

Ur. 1976, żonaty, ojciec czwórki dzieci, absolwent socjologii Instytutu Filozofii i Socjologii Uniwersytetu Warszawskiego, od 2000 roku związany z badaniami rynku. Pracował w najlepszych polskich instytucjach badawczych: Grupie IQS, Domie Badawczym Maison, Ipsosie. W tym ostatnim przez ostatnie dwa i pół roku zarządzał zespołem badań jakościowych. Prowadził wiele projektów dotyczących rodziny, demografii oraz trendów społecznych. Z Fundacją Mamy i Taty związany od samego początku jej działania.

ABSTRAKT

Family mainstreaming jako praktyczna realizacja pomocniczości państwa; czy za 25 lat realne jest ograniczenie plagi rozwodów do zera?

1. Prawo traktowane jako równość możliwości (de Tocqueville).
2. Główna rola państwa: zapewnienie bezpieczeństwa obywateli.
3. Krótka prezentacja założeń polityki Family Mainstreaming. Polityka Family Mainstreaming jako element zapewnienie bezpieczeństwa obywateli i realizacji dobra wspólnego.
4. Małżeństwo i rodzina to podmioty silnie narażone na erozję: przyczyny to dynamicznie zmieniająca się rzeczywistość globalna oraz presja ideologiczna realizowana poprzez system edukacji oraz mediów.
5. Małżeństwo wymaga wsparcia poprzez różne rozwiązania z obszaru edukacji, zdrowia, systemu podatkowego.
6. Aktywne wsparcie dla małżeństw ma szansę ograniczyć plagę rozwodów.
7. Walka toczy się o dobro dzieci jak i kondycję tkanki społecznej.
8. Należy podjąć natychmiastowe działania w celu wprowadzenia polityki Family Mainstreaming, w pierwszym rządzie z obszaru trwałości małżeństw.

ORGANIZATORZY

KATEDRA SOCJOLOGII PRAWA WYDZIAŁU PRAWA I ADMINISTRACJI
UNIWERSYTETU WARSZAWSKIEGO

INSTYTUT NA RZECZ KULTURY PRAWNEJ *ORDO IURIS*

www.autonomiarodziny.ordoiuris.pl